

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONFRARIES DEL CARMÉ DE CATALUNYA

NÚM. 5

NOVEMBRE DEL 1934

ANY I

Nº 9619

Crec en la Comunió dels Sants

QUANTES vegades, lectors, hauran pronunciat els vostres llavis aquest article consolador de nostra santa fe. Quantes voltes en els moments anguniosos de la temptació, i quan el dubte trasbalsa allò que apareixia més ferm en el nostre interior i sembla talment que tot trontolla i s'enfonsa sota els nostres peus, esmerçant vostra última energia haureu fet amb el cor aquesta darrera protesta: Crec en un Déu... Crec en la comunió dels Sants... Militia est vita hominis super terram. La vida de l'home sobre la terra és una contínua lluita. Vencem o morim; però sempre lluitem. I si morim de tal manera encara vivim que podem seguir morint... Es inútil que refusem la lluita. La nostra naturalesa es situà fora de la llei des de son infantament, i és precis empunyar les armes i l'escut per a fer-la entrar dins la cleda dels manaments. Com els israelites caminem vers la terra de promissió lluitant amb els enemics que sotgen en les cruïlles dels camins per a barrar-nos el pas. Tal volta algun cop haurem de confessar amb el salmista: Vingui a l'alta mar i la tempestat em submergí... Però no tinguem cap temença. «Jo viu en el Cel una gran turba d'homes que ningú no podia enumerar, de tots els pobles i nacions, i estaven davant el seient de l'Altíssim desgranant per a tots nosaltres llurs oracions. Ja han atravesat el mar tempestuós d'aquest segle, desafiant les movibles trinxeres que cavaren en les aigües llurs enemics. Encara podríem resseguir el solc que obriren les seves quilles en la líquida superfície. Déu eixugà les llàgrimes dels seus ulls i ja no experimenten el clamor de la dolença, puix tot això ja passà... Voltats, però d'aquella tenuousa boirina de la caritat i alletats a l'escalf dolçíssim del cor d'un Déu-Amor, diríem que olviden la pròpia felicitat per a seguir ama-

tents els episodis de la nostra lluita. Alcen els braços com altres Moisès damunt la montanya santa per a alcançar-nos la victòria. Perdona, Senyor, perdona el teu poble... I amb generosa resolució obren les arquees de llurs superabundants satisfaccions per a aplacar les íres divines i saldar nostre deute...

I les ànimes del Purgatori, per ventura no deixen sentir llur clamor des d'aquell lloc de dolença? Iam cupiunt disolvi et esse cum Christo. Ja estan neguitoses perquè es trenquin els lligams que les empresonen i engolfar-se en els braços prenedors de Jesucrist... Malgrat això, treballen «per a l'edificació del cos de Crist, fins que arribem tots a la unitat de la fe i del coneixement del Fill de Déu, a l'ésser de l'home perfecta, a la mida de l'estatura de la plenitud de Jesucrist». (Ef. IV, 12). I aquest moviment circulatori, aquesta sobrenatural endosmosi i exosmosi realitzada entre els diferents membres del cos místic de Jesucrist, l'Església; s'esdevé perfecta amb el culte que retem als Sants i amb els nostres sufragis a les ànimes del Purgatori.

Aquestes són les confortadores ensenyances del dogma de la Comunió dels Sants. Cada article de nostra santa fe desperta en el nostre cor un sentiment peculiar; aquest però ens dóna a tastar els fruits delitosos de la caritat i les fineses d'una glòria anticipada.

Quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum... Que bé i delitós serà restar perpètuament units amb l'aliatge d'una eterna caritat i percebre per mode inefable els sutilíssims efluvis que frametran a la nostra ànima els cors de tots els benaurats. Com les daurades gotes de l'ungüent santíssim, vessades sobre la testa d'Aaron, rossolaren tremoloses fins amamar l'orla del seu vestit... Com aquella espectacular rosada del Profeta, que a semblança d'una cascada de perles devallà de les altures de l'Hermon a la ciutat santa de Sion...

El dogma de la Comunió dels Sants es trova desenvolupat d'una manera genial en les cartes de Sant Pau. Aquell cos místic, integrat com el cos humà de multiformes elements, units d'un mode inefable, expressa gràficament la unió dels diversos membres de l'Església de Jesucrist. En ambdós hi ha perfecta harmonia perfecta compenetració. El plaer i la dolença, afectant algun membre del cos humà, té immediata repercusió en tot l'organisme. Déu disposà que en la seva Església hi hagués absoluta identificació; que tots plegats els membres cuidin els uns dels altres. I si sofreix un membre, amb ell sofreixen tots els membres; si un membre és honorat, tots els membres se n'alegren» (I Cor. XII, 25). A més d'això la fe ens ensenya, que en el cos místic de Jesucrist, compacte i articulat per totes les juntures, els membres s'ajuden mútuament i creixen, seguint una operació proporcionada per a cada membre i s'edifica ell mateix en la caritat. Amatents, doncs, als ensenyaments de l'Apòstol Sant Pau, cresquem en tot concepte en aquell qui és nostre cap, Jesucrist, practicant la veritat en la caritat, que és l'essència del cristianisme.

Fr. ANASTASI M.ª DORCA, O. Carm.

Visites al Sagrari

L'Eucaristia és el centre on van a parar tots els sacraments, és el sol d'on irradien tots els raigs de llum i de color que es comuniquen a tots els membres de la Santa església i és l'última paraula palpitant i com-movedora que Déu ha pronunciat a favor de l'home: *jo l'estimo*.

Be pot dir el P. Lacordaire: «deu mil mots precedeixen aquest mot de l'amor, però cap altre va darrera seu en qualsevol de les mil llengües amb les quals es fan comunicatius els homes». Jesús ens estima: Jesús té tendència a donar-se i a fusionar-se amb l'estimat fins a assolir la unificació de les ànimes.

Ningú és capaç de descriure aquell corrent d'intensíssim amor que es deixa sentir entre Jesús i l'ànima pura quan poden mirar-se fit a fit amb ple esguard penetrant. Jesús s'hi dona totalment fins conferint la potestat de convertir els cors més empedreïts, de subjectar els elements de la terra per miracle i fins amofllant-hi el seu propi caràcter: quan hom veia a un Francesc de Sales, un Joan Vianney, un Pere Claver podia tenir alguna idea de la bondat del bon Jesús.

Jesús és una flama ardorosa i nosaltres vil metall que quan Jesús se'ns comunica per l'amor tot esdevé una brasa; Jesús és imant i nosaltres acer que quan Jesús se'ns atança ens converteix en nous imants; Jesús és el pol positiu del fluid elèctric, nosaltres el pol negatiu i amb son contacte es produeix una espurna que il·lumina i dona calor. Per això és que les ànimes que senten l'influx d'aquest devesall d'amor esmercen totes les seves energies en correspondre a Jesús donant-li el que més pot afavorir aquesta unificació: mira el màrtir com corre adalera cap al foc, a les urpes de les feres, als eculls i als instruments de suplici; escoltem la generositat d'una Santa Magdalena de Pazzis: patir i no morir; de Santa Teresa del Nen Jesús: sufrir i morir somrient; i de la Serventa de Déu M. Eulària de la Sta. Creu, carmelita de Barcelona: estic frisoza de patir, d'ésser menyspreada i oblidada passant-me la pena en la soledat.

El lloc de cita d'aquests amors plens d'heroïsmes és el peu del Sagrari, del que poseint-ne una veritable visió deia la Seràfica Doctora del Carmel: *mas me causa tal pasión—ver a Dios mi prisionero—que muero porque no muero*; i Sant Joan de la Creu: *aquesta eterna fuente está escondida—en este vivo pan por darnos vida—aunque es de noche*.

L'amor al Sagrari ha estat sempre el fort de les ànimes santes. Mn. Jacint Verdaguer tot versificant un tendre episodi de l'infància de Santa Magdalena de Pazzis que volia estar ben arrimada al costat de la seva mareta convertida en un tabernacle després de la sagrada Comunió diu: Mareta meva, si vos plau—asseieu-me a la vostra falda—i amb el cap al vostre pit—on l'Amor prengué posada—a Jesús Sagramentat—dir voldria una paraula.⁽¹⁾

(1) Eucarístiques.

Tal era la intensa influència sensible que sentia el Ven. P. Jeroni Lorenzo Gaset, carmelita, al fer la visita a Jesús Sagramentat, que en certa ocasió en ésser convidat pels bondadosos Franciscans del convent de Sta. Catarina d'Onda (Castelló) determinaren aquells provar la seva santetat reconeguda a tot arreu, traslladant el Santíssim de l'altar Major on estava sempre, a un altre altar sens là llàntia acostumada que deixaren en son propi altar. En entrar a l'església, acompanyat d'un germà d'obediència, que anava a genollarse davant de la llum: aixeca't, germà, li diu, Nostramo és traslladat; i l'acompanya on son cor el cridava i el sentia la influència de Jesús.

«Veieu, deia a les novícies, Santa Teresa de l'Infant Jesús, veieu com aquesta tarda el sol ponent daura les cimes dels arbres? Així mateix la meva ànima us sembla tota brillant i daurada, perquè reb els raigs de l'amor. Si el sol deixés d'enviar-me els seus raigs de foc desseguida em quedaria fosca i tenebrosa». I deia Sant Joan de la Creu: «estando ausente de Ti—que vida puedo tener—sinó muerte padecer—la mayor que nunca ví?».

Com sia que el nostre cor és creat per a estimar i l'amor li dóna vida i embransida per a suportar les càrregues més feixugues, i els amics d'aquest món, com deia un vellet allumat pels anys «és cerquen molt temps, es troben rarament i encara més rarament es conserven», car tota l'amistat mundana rau en l'interés, sensualisme, quan no es recolza en la traïció, baldament es presenti amb el barnís i oripell flamants; tanquem les fibres que retrasen la nostra generositat i alleugerits de tot pesat bagatge, amb viva fe, amb esperança ferma, i amb viu ardor anem al Sagrari ben sovintet a escoltar aquelles amoretes de les que ens parla un enamorat de Jesús quan diu: «ningú sap dir les coses—que vós al cor dieu—oh quina olor de roses—quan vós hi entreu».

El V. P. Baltasar Alvarez i Sant Pasqual Bailon anyoraven tant la presència de Jesús que com a veritables enamorats, quan les seves obligacions suspnien les seves visites, fixaven el seu esguart anyoradís en direcció al temple més pròxim, on s'estava Jesús presoner per participar així de la seva dolça influència.

Seguim la pràctica dels Sants Carmelites: el Bt. Núñes Alvarez de Pereira, patró del mes, deia: qui vulgui contemplar-me vençut en el combat, que em separi de la comunicació amb Jesús Eucaristia. Sant Franc de Siena no trobava mai l'hora de deixar a Jesús, amic dels pecadors. Santa Teresa devallà un dia del Cel i apareixent-se a una religiosa li digué: Els del Cel i els de la terra devem ésser tots una mateixa cosa... el que nosaltres fem en el Cel amb l'essència divina, cal ho feu vosaltres en el Santíssim Sagrament.

Anem, doncs, al Sagrari on diu Santa Teresa del Infant Jesús ⁽¹⁾ no devalla del Cel per romandre en el daurat copó, sinó que va a la recerca d'un altre cel, el cel de la nostra ànima, on hi troba les seves delícies.

Sigui el nostre lloc de preferència.

FRA ANGEL M.ª PRAT, O. CARM.

(1) *Història d'una Anima. Osp. V.*

Prodigis de l'Escapulari

L'any 1929 trobant-me convalescent a l'Hospital dels Irlandesos de Roma, vingueren un dia a cercar-me per una malalta, que feia temps que ho era d'un càncer, i refusava absolutament la confessió. No tenint en tal ocasió escapularis, vaig fer-li portar una medalla del Sagrat Cor de Jesús, promentent de visitar-la un altre dia. Mentrestant demanava els escapularis al nostre Procurador al Col·legi de St. Albert; i en rebre'ls vaig presentar-me al quarto de la malalta amb un a la mà. Era una senyora de molt bones apariències que ni menys ho semblava de malalta: tan ben conservada estava. En entrar, sense altres compliments, mostrant-li l'escapulari diguí: *Sab V. el què és això?* i ella em féu: *Ja ho crec que sí; prou que ho conec. I què és? És un Escapulari del Carme.—Està bé, doncs: V. sab el que és, i vol acceptar-lo.—Però, Pare, féu ella: i les condicions, quines són?—No n'hi han pas, de condicions. El beneesc, li poso al coll, i ja està. Ho vol?—Però, no serà pas necessària la confessió?—No, no; la confessió no és pas necessària.—Està bé: Així, m'el posi. Dit i fet. Li poso l'Escapulari, m'assec a la vora del capçal del llit de la senyora, la qual sense altra cerimònia començà d'explicar-me la seva vida. Quan acabà, vaig preguntar-li si volia l'absolució. Però n'hi ha prou d'això?—Sí, n'hi ha prou. V. ha fet una confessió boníssima.—Però si encara tinc açò... i l'altre...—Digui, digui tot el que té. I féu una confessió general que no l'hauria feta millor després d'una llarga preparació. Tot seguit es mostrà molt agraïda, i l'endemà rebia la Sagrada Comunió. Ni que dir l'alegria que el fet produí a les germanes i infermeres...*

FRA FREDERIC M.ª COSTA. O. CARM.

Pregària a la Verge del Carmel

*Oh Maria, mare mia
dolça Reina del Carmel
ampareu-me i guieu-me,
mai deixeu-me fins al cel.*

*Fou Elias el Profeta
qui us ovira des de lluny
en la petja nuvolença
que s'esponja com un bull.*

*Fecundeu la nostra vinya
amb el raig del rou diví;
escalfeu les amors nostres
amb el foc del serafí.*

*Quan el llam i la tempesta
plantin negres dalit l'empir
protegiu-nos, Verge santa,
vostre amor fent-nos sentir.*

*Sou Maria dolça aimia
del qui pena amb delit,
el seu cor a Vos confia
tot bregant vers l'infinit.*

*Vostre sant escapulari
que jo porto sobre el pit
vull que sempre m'acompanyi
i em defensi dia i nit.*

*Que n'es dolça l'abraçada
dels amors qu'es troven junts,
tal, sens dubte, es l'arribada
dins el cel, dels sants difunts.*

*Canta, canta, llengua mia
mos sospirs de dia i nit
fins que arribi l'agonia
per volar al paradís.*

*Oh clarors de llum divina
que enciseu els escollits
com albada matutina
rutilant sens mai finir.*

*La beutat en ufanía
del bon Déu qui ens ha creat
en Maria es reflectia
i en Jesús crucificat.*

FR. ALEIX DE LA VERGE DEL CARME
O. O. D.

Vida d'oració

(Continuació)

Després de corregit d'aquest error, va fer moltes mercès a nostre Senyor, i llavors sentint-se fora de sí aquella presència que amb tanta de familiaritat tractava, quedant-li només aquest coneixement, i privat del que abans tenia va començar a plorar amargament, i amb plors i sospirs deia: *O miserable de mi que m'han pres el meu Déu i Senyor, i el que ara tinc no el posseeixo, i al que adoro i prego no el conec.*

No és pas aquesta la presència de Déu que cal tenir, sinò la que he dit, que és la que naix del coneixement de que Déu és en tot lloc, per essència, presència i potència, talment com parlant un home amb un altre, per bé que no li veu l'ànima, sinò el cos amb el qual tracta els seus afers, parla també amb l'ànima i li té respecte; perquè els moviments que veu en el cos li fan veure que té ànima. Que si estés el cos sol i sense ànima, no li parlaria pas ni el tractaria.

D'aquesta mateixa manera havem de considerar que tot el món és com un cos que té dins seu a Déu, que li està donant l'ésser i la conservació.

Així quan alcis els ulls al cel i vegis els raigs del Sol, i que trona, que els homes caminen, i que fotes les criatures es conserven, parla, tracta i tingues respecte a Déu, que és com ànima de tot aquest cos el qual duràs present en totes les coses.

La quarta presència de Déu explanada per alguns autors místics, és presència unífera, la qual fa que l'ànima dugui dins de sí a Jesucrist, en el qual està obrant i viu en quietud i repós, i cap moviment ni pensament no té que no sia de Crist en ella, i d'ella en Crist.

FRA JOAN BONET, O. CARM.

(Continuarà)

Els fets lamentables del passat octubre ocasionaren la crema i saqueig del Convent i Església de les Carmelites de clausura de Vilafranca. EL CARME coneixent els sentiments cristians dels seus llegidors, obre una subscripció a favor d'aquelles pobres religioses, per facilitar-les tornar al seu Convent. Els donatius poden entregar-se als convents de Carmelites d'Olot, Tàrraga, Terrassa (Bartomeu Amat, 101), i Barcelona (Avin. Verge de Montserrat, 36).

OLOT: V.T.O. del Carme, 50 ptes.; Cort Carmelitana de la Sma. Verge, 50 ptes.; Una família devota, 100 ptes.; C. G., 5 ptes.; N. D., 2 ptes.; A. C., 3 ptes.; Una devota 50 ptes.; EL CARME, 5 ptes.—Són 265 ptes.

Segueix oberta

Regla del Terç Orde de la Mare de Déu del Carme

30. Recomana l'Apòstol el silenci quan mana que hom treballi en silenci. És per això que estatuint que evitin amb gran diligència el molt parlar, car segons que és escrit, i prou que ho ensenya l'experiència, en el molt parlar no mancarà pecat, i aquell qui és inconsiderat en el parlar en traurà mal. I el Senyor en l'Evangeli: De tota paraula ociosa que diguin els homes, n'hauran de donar compte el dia del judici.

31. Tots els Terciaris sien humilment respectuosos amb els sacerdots de les esglésies i fidelment satisfacin llurs drets.

32. «Cal que sempre féu algun treball a fi que el diable us trobi tothora ocupats i, per la vostra ociositat, no pugui trobar alguna porta oberta que li permeti entrar en les vostres ànimes». Així parla la Regla dels Carmelites.

Per tant, els Terciaris esmerçaran la seva vida en treballar per la glòria de Déu i la salvació del pròxim, cada u segons el seu estat i les seves possibilitats.

33. Aidaran, en quant puguin, les obres apostòliques, especialment del seu Orde. Pregaran sovint a Déu i a nostra Santíssima Mare la Verge Maria per aquesta intenció, i amb tota cura i aplegant mitjans de tot arreu, aidaran els joves que vegin amb vocació religiosa a realitzar llur sant propòsit.

34. Lliurin-se a obres de caritat privadament o corporativament, tenint en compte les circumstàncies de les persones, dels temps i dels llocs, i aidin volenterosament els Srs. Rectors en totes les obres de la Parròquia.

35. Sien anunciades a tota la Germandat les malalties greus dels Germans, i llavors preguin tots per a ells. El P. Comissari o Director faci que, segons les circumstàncies, sien ells visitats i aidats.

36. Llavors que un dels Germans passi d'aquesta vida, el Prior ho faci a saber als altres de la mateixa Germandat, i tots procurin assistir a les exèquies, resar una tercera part del Rosari, oir una Missa i fer una Comunió pregant per a l'ànima del difunt.

37. Cada any oeixin, almenys, tres misses per a tots els Germans i Germanes de tot el nostre Orde i encara el dia de tots els Difunts del nostre orde (15 novembre) o en altre dia que els sia més avinent.

(Seguirà)

Al Col·legi Marià dels Carmelites d'Olot s'admeten per a sa formació científica i moral els nens que mostrin inclinació a l'estat religiós. Per instruccions dirigir-se a aquest Convent.

Calendari del Carme

PESTES I INDULGÈNCIES DEL MES DE NOVEMBRE

1. Dijous.—Festa de Tots Sants. *Abs. Gen.* per als Terciariis.
2. Divendres.—Commemoració de tots els fidels Difunts. *Ind. Plen.* Jubileu a totes les esglésies, aplicable només als difunts.
4. Diumenge.—Sta. Francesca Amboise, matr. Carm.
5. Dilluns.—Commemoració de les santes Relíquies que es veneren a les esglésies de l'Orde del Carme.
6. Dimarts.—Bt. Nuñes Alvares Pereira, cf. Carm.
14. Dimecres.—Festa de Tots els Sants de l'Orde del Carme. *Ind. Plen.* i *Abs. Gen.* per als Terciariis.
15. Dijous.—Commemoració dels fidels Difunts de l'Orde del Carme. *Ind. P.*
16. Divendres.—Bt. Ludovic Morbioli, cf. Carm.
21. Dimecres.—La Presentació de la Mare de Déu. *Ind. Plen.* i *Abs. Gen.* per als Terciariis.
24. Dissabte.—St. Joan de la Creu, cf. Carm. *Ind. Plen.* i *Abs. Gen.* per als Terciariis.
29. Dijous.—Bts. Dionis de la Nativitat i Redempte de la Creu, cfs. Carms. *Ind. Plen.*

PRÁCTICA MENSUAL:

Visites freqüents al Sagrari.

SANT PROTECTOR DEL MES

B. NUÑES ALVARES PEREIRA (dia 6 de novembre)

El Gran Condestable de Portugal, i humil frare del Carme que us presentem com a protector aquest mes, nasqué a Bonjardín l'any 1860. Passava llavors la seva Pàtria dies difícils, car tropes estrangeres l'havien invadida i ocupada

per llevar-li l'independència. Essent Nuñes de família noble, i dotat de tot allò que fa amable juvenesa: un enteniment preclar i un esperit despert i emprendor, fou aviat considerat com el cap de les forces portugueses, i tenint només 23 anys, nomenat Gran Condestable.

Onsevulla que portés les seves armes, reeixia sempre victoriós, particularment essent memorables les batalles d'Aljubarrota i de Valverde, en les quals assegurà l'independència de Portugal. Val a dir, però, que ell esperava el triomf, no de l'esforç dels soldats i la perícia militar, sinó del favor de Déu, i de l'intercessió de Maria, la imatge de la qual volgué com a distintiu de sa bandera; i a qui va dedicar en agraïment un temple i convent grandiosos a Lisboa, per als Carmelites. Era també devotíssim del Sagrament eucarístic, inscribint-se arreu a les Confraries del Santíssim, i celebrant amb solemnitat la festa del Corpus, malgrat trobar-se en els campaments, i visitant el Sagrari amb molta freqüència.

Assegurada la llibertat de la Pàtria, i cançat de tanta glòria, demanà insistentment ésser admès als Carmelites, complint humilment tots els càrrecs de germà d'obediència, particularment a la porteria, i recollint pels carrers de la ciutat que l'acclamà triomfant, aquella almoïna que distribuïa als necessitats.

Ni cal dir com explaiava son cor davant del Sagrari, on passava llargues estones, ajudant almenys tres Misses cada dia. En aquesta vida retirada i humil passà nou anys. I havent-li manifestat Déu el dia de la mort, volgué rebre tots els sagraments, expirant quan li llegien les paraules de la Passió segons St. Joan: «aquí tens la teva Mare», passant d'aquest món de treballs on tantes vegades havia invocat sa protecció, al cel, per ésser participant de la seva glòria.

AVÍS: Es prega als qui no desitgin rebre aquesta fulla tinguin l'amabilitat de retornar-la.

EL CARME.—Direcció i administració: FRA LLUÍS M.ª CODINACH, Carmelita.—**OLOT**
Subscripció a l'any: Ptes. 1'25

OLOT: IMP. BOWET